

Landstingets Forslag som hidtil være afhængigt af Indenrigsministerens Afgørelse.

Det er de Forandringer, som i Hovedsagen kunne fremhæves ved en Sammenligning mellem den nuværende Lov og Forslaget, som det foreligger her efter Landstingets Vedtagelse. Men endvidere har Landstinget tilføjet en Bestemmelse, som for dette Ting har været afgørende for den Behandling, det har underkastet Lovforslaget, idet der nemlig i en Slutningsparagraf er foreslaaet, at der nedsættes en Kommission paa 18 Medlemmer, hvoraf 7 vælges af hvert af Tingene og 4 vælges af Indenrigsministeren, deriblandt Formanden, til at tage alle de Statsbanedriftens hensigtsmæssige Ordning vedrørende Spørgsmaal under Overvejelse og herover at fremkomme med Betænkning for Regeringen og Rigsdagen. En saadan Betænkning med efterfølgende Forslag, udarbejdet af Regeringen, vil saa efter Bestemmelsen være at forelægge Rigsdagen senest i Samlingen 1900—1901. Det fremgaar af den Betænkning, der blev afgiven af Landstingets Udvalg, og af denne Betænkning yderligere Motivering under Forhandlingerne i Salen, at Landstinget ved dette Forslag er gaaet ud fra den Betragtning, at Rigsdagen ved Gennemførelsen af Loven af 1892 har paataget sig et Medansvar for hele Ordningen af Statsbanedriften, og at der, naar der skal foregaa en lovbestemt Revision af denne Lov, forud for en saadan Revision bør gaa en nærmere Undersøgelse af, hvorvidt den Organisation, der blev skabt ved Loven af 1892, ogsaa har vist sig hensigtsmæssig. Dette har man ikke i Landstinget ment at kunne danne sig noget fuldt begrundet Skøn over paa Grundlag af de Oplysninger, der allerede forefindes i det foreliggende Materiale, og man har ment, at det var vanskeligt at fremskaffe yderligere Oplysninger til Belysning af Forholdet ved Materiale, hentet dels fra private Baner og dels fra Udlandet. Jeg kan ganske sikkert gaa ind paa den Betragtning, at det vil være særdeles vanskeligt for Rigsdagen ved et under Samlingen nedsat Udvalg at trænge til Bunds i de mange forskellige Faktorer, som spille en Rolle ved Dommen over Statsbanedriftens Ordning i det hele, og jeg har ogsaa udtalt mig i den Retning i det andet Ting og har henvist til, at den Motivering, som Landstingets Udvalg har givet af sin Stilling til dette Spørgsmaal, ogsaa for mig staar som et Fingerpeg om, hvor overordentlig vanskeligt det er for udenforstaaende at trænge

dybere ind i dette Spørgsmaal. Da det nu er mig særlig magtpaaliggende, at Rigsdagen, der jo ogsaa gennem enkelte Medlemmer har gjort sig til Tolk for den Misfornøjelse, der ikke sjælden kommer til Orde over for Statsbanedriftens hele Ordning, faar Lejlighed til paa den Maade, den selv finder hensigtsmæssig og ønskelig, at søge at trænge til Bunds i Forholdet, har jeg erklæret mig fuldt villig til at medvirke til en saadan Kommissions Nedsættelse og dens videre Arbejde. Med Hensyn til Kommissionens Sammensætning maa jeg sige, at Antallet af 4 regeringsvalgte Medlemmer er en saare beskedent Andel i Kommissionens Medlemstal af særlig sagkyndige Personer, og jeg tror ikke, man paa nogen Maade gaar Rigsdagen for nær ved altsaa at henvise Rigsdagen til at tilføje Kommissionen et Antal af 14 Medlemmer. Jeg kan derfor anbefale det foreliggende Forslag, men gør det jo ganske sikkert tillige med Tilføjelse af, at jeg ikke deler den Anskuelse, at den Ordning, der blev truffen af Lovgivningsmagten i 1892, ikke skulde være den hensigtsmæssigste og den, der passer bedst for vore Forhold. Jeg tror, man tager fejl, naar man nærer mere eller mindre ubestemte Forestillinger om, at Organisationer som de, der findes i forskellige fremmede Lande, vilde passe bedre for os. Jeg tror, at mange Omstændigheder herhjemme tale for at blive ved den Ordning, der nu har historisk Hævd og har frembudt sig naturlig efter de lokale Forhold. Det er muligt, at jeg tager fejl, det kan man ikke vide paa Forhaand, og jeg er ikke blind for, at der kan være Mangler ved den nuværende Ordning, som det kan være ønskeligt at afhjælpe. Jeg staar ikke paa det Standpunkt, at jeg anser den Ordning, vi have, for den ideale. Derfor gaar jeg med fuld Villighed til en saadan Forhandling i en eventuel Kommission om Statsbanedriftens Ordning i det hele og kan paa Administrationens Vegne, baade for Statsbanedriftens og for Ministeriets Vedkommende, tilsige Kommissionen Støtte ved dens Arbejde. Jeg skal i Henhold hertil tillade mig at anbefale Forslaget, som det her foreligger, og skal i og for sig anbefale det til uforandret Vedtagelse, idet jeg dog skal forbeholde mig til Sagens videre Behandling at stille Ændringsforslag om et Par Unøjagtigheder, der ere indløbne i Bestemmelserne i § 4 med Hensyn til det normerede Antal af Baneingeniører og Maskiningeniører.